

Debatten omkring fellesmarked-spørsmålet har i disse dager fått et nytt tilskudd gjennom en brosjyre (47 små sider) med tittel: «Norge og Fellesmarkedet — en kritisk oversikt og et standpunkt», skrevet av dosent Leif Johansen, med forord av professor Ragnar Frisch. Brosjyren er i utpreget grad et kampskrift mot norsk tilslutning til Det europeiske økonomiske fellesskap. Dette framgår allerede av professor Frisch' temperamentsfulle forord og blir ytterligere klart ved det faktum at hovedteksten som berører de fleste sider av saken er kjemisk fri for motforestillinger. Hele argumentasjonen bærer preg av at forfatteren har tatt sitt standpunkt ut fra en vurdering av bestemte sider av saken og konsekvent følger dette standpunkt gjennom alle faser uten sidehensyn.

Det er mange punkter i framstillingen som av denne grunn står lett til for hogg. Med begrenset spalteplass vil jeg imidlertid feste oppmerksomheten ved disse tankeføringene som tydeligvis har vært bestemmende for forfatterens helhetsvurdering (og etter forordet å dømme også for professor Frisch). Stikkordet er gitt med slagordet «det uopplyste pengevelde» som professor Frisch har vært far til. I dette kan ligge så mangt. Kjernen i saken er vel at både professor Frisch og dosent Johansen mener at medlemskap i fellesskapet vil frata oss mulighetene for å gjennomføre en økonomisk politikk for å sikre full sysselsetting til enhver tid. Vi står her ved et av de punkter som er av helt avgjørende betydning for Norges stillingstaken.

FORFATTERENS VIKTIGSTE angrepspunkt ligger øyensynlig i at Roma-traktaten legger strenge forpliktelser på de enkelte medlemsland til ikke å bruke direkte importreguleringer overfor andre medlemsland som et middel til å beherske eventuelle underskudd i sin betalingsbalanse. Parolen er at medlemmene skal bære seg slik ad at de ikke kommer i betalingsvansker. Selv om kvantitative importreguleringer ikke er kategorisk forbudt har oåde kommisjonen og rådet adgang til å føre en streng kontroll med bruken av slike virkemidler.

Følgende sitater fra brosjyren (side 24) gir cvintessensen i forfatterens kritikk:

I et slikt system med uregulert utenrikshandel vil bevarelsen av balansen, eller

helst opparbeidelsen av overskudd i utenrikshandelen, komme til å bli et hovedhensyn ved fastleggelsen av landenes økonomiske politikk. Da det er slik at det ene lands overskudd må bli det andre lands underskudd, er det alltid fare for at det skal utvikle seg kamp om valuta som driver landene inn i en politikk med nedpressing av etterspørselen og spredning av lavkonjunktur og arbeidsløshet fra det ene land til det andre.»

— — — «All erfaring fra etterkrigstiden tyder på at det er vanskelig å opprettholde samtidig både full sysselsetting og stabilt prisnivå uten å bruke direkte reguleringer» — — — «Uansett hvordan traktatens formålserklæringer er ment, så er hovedsaken at selve den mekanisme som institueres skaper alvorlig fare for arbeidsløshet.»

Forfatteren hevder her ganske tydelig at kvantitativ importregulering er et nødvendig ledd i en rasjonell politikk for full sysselsetting. Vi må gå ut fra at han ikke bygger på den helt urealistiske forutsetning at bruken av importreguleringer skal være et privilegium for Norge, men at det skal være et ledd i et universelt system.

Byråsjef Arne Haarr i industridepartementet går i denne kronikken i rette med de synspunkter som er gjort gjeldende av professor Ragnar Frisch og dosent Leif Johansen i en liten brosjyre «Norge og Fellesmarkedet — en kritisk oversikt og et standpunkt», som nylig er gitt ut.

Helt bortsett fra spørsmålets tilknytning til Roma-traktaten er det tydelig at forfatteren i virkeligheten har gjenopptatt de ideer som behersket den mellomfolkelige handel i mellomkrigstidas verste kriseår. Situasjonen i begynnelsen av 30-åra var som kjent at en rekke land innførte direkte importregulering for å verge sin betalingsbalanse og beskytte sitt næringsliv. Om disse begrensninger av importen ikke var en primær årsak til krisen så førte de likevel til en alles kamp mot alle som i høy grad medvirket til å forsterke verdens depresjonen og nedgangen i den mellomfolkelige

6/11-61

Det uopplyste pengevelde

Av Arne Haarr

handel. Følgene var ikke minst følbare for Norge.

FORFATTEREN STILLER SEG OGSÅ på tvers av alle de bestrebelse som er gjort i etterkrigstida på å erstatte denne alles kamp mot alle med et internasjonalt samarbeid for å løse problemene på et rasjonelt grunnlag. Viktige ledd i dette samarbeid, er OEEC's liberaliseringskode, GATT-bestemmelsene om importregulering, og de finansielle organer (spesielt Det internasjonale valutafond) som gjennom lån skal søke å motvirke at de enkelte land velger den negative løsning å bruke importregulering.

Forfatteren har for øvrig unnlatt å nevne et par sentrale ledd i det system Roma-traktaten instituerer, nemlig:

Bestemmelsene om gjensidig bistand (kredittgivning m. v.) dersom ett eller flere land skulle komme i alvorlige betalingsvansker (artikkel 108 punkt 2 m. fl.).

Bestemmelsene om at medlemslandene skal samordne sin konjunkturpolitikk med sikte på en kontinuerlig og balansert ekspansjon, økt stabilitet og stadig sterkere stigning i levestandarden (artikkel 103 og formålsparagrafen i artikkel 2).

I og med at dosent Johansen har gått forbi disse sentrale punkter har hans framstilling fått en alvorlig slagside. Denne sammenheng mellom koordinert konjunktur- og vekstpolitikk, valutariske hjelpeordninger og forbud mot importrestriksjoner, innebærer jo nettopp at en blir i stand til å bryte den mekanisme som skaper en fare for arbeidsløshet.

ROMA-TRAKTATENS IDEER på dette punkt er ikke nye. Allerede i 1949 tok et utvalg av verdenskjente økonomer, oppnevnt av FN til orde for et internasjonal konjunktursamarbeid som i hovedprinsippene skulle være basert på en samordning av de enkelte lands konjunkturpolitikk, finansielle støtteordninger m. v. for land i betalingsvansker, og avholdelse fra importbegrensende reguleringer. Et tilløp til kon-

junkturpolitisk samarbeid på regionalt grunnlag finner en i de drøftinger og konfrontasjoner vedrørende de enkelte lands økonomiske politikk som har funnet sted i OEEC, en praksis som nå er overført til OECD. Det konjunktursamarbeid som institueres av Roma-traktaten vil være mer forpliktende for de enkelte medlemsland enn OEEC-samarbeidet og sikkert også mer effektivt. At samarbeidet skjer på regional basis har på dette feltet ingen brodd mot andre land. Et konjunktursamarbeid som omfatter størsteparten av Vest-Europa vil bidra sterkt til å stabilisere verdenskonjunktorene.

Norge har større utenrikshandel pr. innbygger enn de fleste andre land i verden og står derfor konjunkturmessig sett i en meget utsatt stilling. Om lag 40 prosent av de varer og tjenester vi bruker innføres fra andre land og hele vår økonomiske struktur er innstilt på dette. Hovedtyngden av importen faller på råvarer, halvfabrikata og kapitalutstyr som vi trenger til vår produksjon. Importen av ferdige forbruksvarer er en post av forholdsvis underordnet betydning. Om vi under en aksentuert betalingskrise skulle være nødt til å begrense importen gjennom restriksjoner, vil vi fort komme i den situasjon at vi må skjære ned på importen av varer som er nødvendige for å holde produksjonslivet gående. Ved betydelige omplasseringer av arbeidskraften (eksempelvis fra forbruksvareproduksjon til bygge- og anleggsarbeid) vil det i en teoretisk modell være mulig å opprettholde full sysselsetting. Gjennom prisregulering, rasjonering og råvareallokering kan det kanskje være mulig å kontrollere det indre økonomiske press som uvegerlig vil oppstå om vi avskjæres fra en betydelig del av varetilførselen utenfra uten at det skjer en tilsvarende reduksjon av den innenlandske kjøpekraft. Det var jo en slik situasjon vi hadde under krigen og i de nærmeste årene etterpå. Importregulering kan derfor bare være en nødutveg. En tilfredsstillende løsning på Norges konjunkturproblemer kan bare finnes

på et internasjonalt plan. At Roma-traktaten angir et alternativ til kvantitativ importregulering må ut fra Norges spesielle problemer betraktes som en styrke ved systemet og ikke en svakhet.

NORGE HAR PRAKTISK TALT gjennom hele etterkrigstiden hatt underskudd i vare- og tjenestebalansen overfor andre land. Dette er en naturlig følge av at vi gjennom langsiktige lån har hatt en betydelig import av kapital til utbygging av vårt produksjonsapparat. Trass i dette har vår evne til å oppfylle de løpende betalingsforpliktelser overfor andre land neppe noengang vært alvorlig truet, bortsett fra betalingskrisen omkring 1949. I de seinere åra har vi faktisk være i stand til å øke valutabeholdningen. Det er intet i Roma-traktatens bokstav og ånd som tilsier at vi ved et eventuelt medlemskap skulle fraskrive oss retten til å importere kapital. Tvert om må reglene om frie kapitalbevegelser nettopp innebære at noen eksporterer mens andre importerer kapital. Det er også grunn til å tro at vi gjennom en friere adgang til et betydelig kapitalmarked med Den europeiske investeringsbank som den sentrale institusjon, kan få bedre muligheter for å skaffe oss den kapitaltilførsel vi trenger for den økonomiske utbygging av landet.

Til slutt noen ord om den næringspolitiske siden av saken. Hovedproblemet ved å stå utenfor et vest-europeisk stormarked ligger ikke i det inntektstap vi blir påført gjennom tollforhøyelser på vår nåværende eksport. De virkelige alvorlige konsekvenser er av mer langsiktig art, og vil bestå i at vi på det nærmeste blir avskåret fra å bygge ut vår foredlingsindustri. I papirindustri, jern- og metallbearbeiding, møbel-, tekstil-, bekleddnings-, fajanseindustri m. v. vil vi ha små muligheter for å overvinne tolldiskrimineringen innenfor et beskyttet stormarked. Vårt eget hjemmemarked kan ikke danne basis for noen stor ekspansjon på disse feltene. Det er da en mager trøst at vi kan eksportere til en rekke utenforstående land som stort sett har enda sterkere tollbeskyttelse enn fellesmarkedet.

enn Fellesmarkedet. bli henvist til å eksportere råvarer og halvfabrikata (det er det Fellesmarkedet vil ha bruk for!) og får ikke del i den industrielle og økonomiske vekst som et stormarked kan gi grunnlag for. Det er slike perspektiver som får våre ansvarlige politikere til å tenke seg om mer enn én gang.

7/3-62

Tollmuren omkring FELLESMARKEDET

og et à propos til Ragnar Frisch/Egil Bakke

AV DOSENT LEIF JOHANSEN

I alle offentlige utredninger om de mulige vanskeligheter for Norges eksport om vi blir stående utenfor Fellesmarkedet, er det forutsatt at Fellesmarkedet vil opprette og seinere opprettholde en tolltariff svarende til fellesmarkedsorganenes opprinnelige vedtak.

Etter hvert er det kommet fram en rekke ting som gjør det sannsynlig at tollmuren omkring Fellesmarkedet på lengre sikt vil bli lavere enn dette. Vi vet bl. a. at England i forbindelse med åpningen av forhandlingene med Fellesmarkedet har foreslått en alminnelig reduksjon i alle Fellesmarkedets tollsats, og dertil en særlig behandling av enkelte varer. I Englands forslag inngår det at tollsatsene for bl. a. aluminium, sink, bly, enkelte ferrolegeringer, tremasse og avisepapir — altså en rekke viktige norske eksportprodukter — skal settes til null. Bak dette forslag ligger det konkrete interesser fra Englands side, nemlig hensynet til forbindelsene med samveldelandene. Videre vet vi at president Kennedy arbeider for forhandlinger med Fellesmarkedet med sikte på betydelige gjensidige tollnedsettelse, som i tilfelle også vil komme Norge til gode om vi blir stående utenfor Fellesmarkedet.

Debatten om Fellesmarkedet fortsetter imidlertid i stor utstrekning som om disse kjensgjeringer ikke skulle foreligge. Noen later til å mene at Fellesmarkedet ikke er innstilt på å godta noen slike forslag som går ut på reduksjoner i tollsatsene. Blant annet gav formannen i frihandelsutvalget, direktør Knut Getz Wold, det inntrykk på Statsøkonomisk Forenings møte om Fellesmarkedet nylig. Jeg tror ikke dette er riktig.

Jeg vil for det første vise til en rapport fra komiteen for utenriks-handel i Fellesmarkedets parlamentariske forsamling, som ble lagt fram i slutten av januar (omtalt i enkelte aviser den 25. januar). Det blir der, ifølge NTB, framholdt «at det i visse tilfelle vil være nødvendig å redusere den felles ytre tolltariff for varer som blir eksportert fra velutviklede land i Det britiske samveldet, som for eksempel Canada, Australia og New Zealand». Dette vil i betydelig utstrekning gjelde varer som også Norge eksporterer. (Eksport fra mindre utviklede land ble i den samme rapporten behandlet annerledes. Vareeksport fra «samveldeland med lavt kostnadsnivå, som for eksempel India, Pakistan og Hongkong» ble betegnet som en stor fare for industrien i EEC-landene.)

nomiske politikk og å klargjøre de interesserte parters aksjoner ved å presentere et oversiktsbilde. Direkte kontrollforanstaltninger har mistet sin betydning overalt, og den iøynefallende framgang i produksjon, hevingen av levestandarden, og oppnåelsen av eksternt likevekt, har i virkeligheten i alle disse land tillatt en tilbakevenden til en politikk som i det vesentlige er liberalistisk.

I Frankrike er denne «tilbakevenden» basert på de såkalte Rueff-rapportene, som har sitt navn et-

Hannah RYGGEN har suksess i Stockholm

Hannah Ryggens utstilling av tepper i Moderna Museet i Stockholm er blitt en overvældende suksess. På grunn av den store publikumstilstrømmingen er den forlenget med en uke. I kveld vil Hannah Ryggen selv være til stede og fortelle om sine tepper.

ter professor Jacques Rueff, formannen i de komiteer som utarbeidet rapportene. Den første rapporten kom i 1958. Det ble der lagt fram en rekke anbefalinger om omlegging av den økonomiske politikk i Frankrike med følgende målsetting: «Den politikk komiteen anbefaler, tar sikte på å gjenreise det frie markeds og den frie prisdannelses mekanismer, som ikke har kunnet fungere på grunn av statlige inngrep og subsidiering over offentlige budsjetter». Blant de tiltak som ble foreslått, var kraftig beskjæring av offentlige utgifter, spesielt prissubsidier og visse sosiale utgifter; frigjøring av kapitalbevegelser overfor utlandet; innføring av en «tung franc»; avskaffelse av den automatiske indeksregulering av lønninger og jordbrukspriser.

Etter at de viktigste tiltak som ble foreslått i denne første rapporten var gjennomført, kom det i 1960 en ny Rueff-rapport som gikk videre i samme retning. Blant de tiltak som der ble foreslått, var avvikling av husleiereguleringen, som til da hadde spilt en meget betydelig rolle i Frankrike. Om dette forslag er gjennomført ennå, kjenner jeg ikke til.

For mer prinsipielle overveielser vil jeg vise til en nylig utkommet oversikt over Fellesmarkedets økonomiske politikk, skrevet av Pierre Uri. Uri er en ledende fransk sosialøkonom og har vært generalsekretær i et fellesorgan for EEC, EURATOM og Kull- og Stålonionen. Oversikten finnes i et samleverk: Competition, Cartels and their regulations, redigert av J. P. Miller, utkommet i Amsterdam 1962.

Uri sier der: «Tanken om et begrenset marked, skjermet gjennom en høy felles beskyttelse, har aldri vært noen del av Fellesmarkedets målsetting. På den annen side, denne mektige gruppens muligheter for å forhandle om motytelser for sin egen liberalisering er aldri blitt tapt av syne. I virkeligheten representerer det å fremme reduksjoner i tollsatsene over hele verden på denne måten en mer aggressiv liberalistisk holdning enn det å gå til ensidig nedbygging uten gjensidige innrømmelser. Erfaringene viser at dannelsen av denne tollunionen (Fellesmarkedets) er drivkraften bak bredere forsøk på gjensidig avskaffelse av beskyttelse, f. eks. frihandelsoneprosjektet i Europa eller åpningen av forhandlinger innen rammen av GATT for reduksjoner i tollsatsene innen et videst mulig område.... Hva den felles tolltariff vil bli ved slutten av overgangsperioden vil avhenge av hvor vellykte de forhandlinger blir som selve prinsippet om den felles ytre tolltariff vil ha framkalt».

Tankegangen her skulle være klar: Fellesmarkedet vedtok opprinnelig en forholdsvis høy ytre tolltariff for å stå sterkt i seinere forhandlinger med sikte på gjensidige nedsettelse. Handelspolitisk virker dette meget forståelig.

Uten forbindelse med det ovenstående, men som et apropos til meningsutvekslingen mellom professor Ragnar Frisch og byråsjef Egil Bakke i Dagbladet nylig om planøkonomi og Fellesmarkedet, vil jeg også sitere hva Pierre Uri skriver om denne saken: «Frankrike og også Italia og Nederland har tydd til utarbeidingen av generelle planer, noe som Tyskland til nå har unngått og Belgia har avstått fra. I alle tilfelle har ikke disse planene noen funksjon utover det å indikere retningen av landets øko-

20-11-61

LO-ledelsen og Fellesmarkedet

Tirsdag den 21. november stod der en artikkel i Dagbladet, forfattet av et medlem i Norsk Kommuneforbund. Artikkelen var rettet som et spørsmål til LO-ledelsen om hvorfor den ikke hadde gitt statsministeren et svar på hans uttalelse i Hokksund Arbeiderparti — «Hvis stemningen skulle være slik i arbeiderbevegelsen og i folket at man heller velger lavere levestandard mot å beholde større nasjonal frihet, så er det et standpunkt man må respektere» — Videre oppfordret medlemmet i NKF LO-sekretariatet til å sørge for at alle forbund og alle fagforeninger i vårt land tar opp denne saken om norsk

tilslutning eller ikke i Fellesmarkedet.

Innlegget var nektet plass i Arbeiderbladet!

Fredag den 24. november «svarer» LO-sekretariatet med en uttalelse at Norge skal søke om fullt medlemskap i Fellesmarkedet. Dermed skulle vel «stemningen» i «arbeiderbevegelsen» være loddet av statsministeren? For LO-formannen og for statsministeren er «arbeiderbevegelsen» bare forbundsstyrene og partistyrene. Medlemmene og velgerne er tall og nummer, de er en haug kontingentmerker i det store «Fellesmarked» som bærer en innbringende forretning for «arbeiderbevegelsen» — det vil si for pampene. Det kollektive medlemskap i DNA, de mange hundre diskenspringere som slikker ledelsen hvor det enn skulle være — med tanke på «framtida» — håpet om en gang å få sitte på et eller annet kontor som «tillitsmann» med «snipp og fast kontortid fra 9 til 4» osv. De slutter nok opp om «ledelsen» og gir pokker i både suverenitet — selvbestemmelsesrett og Grunnloven. Men én ting skal LO-ledelsen være klar over, at brudd på våre forbundslover kan likestilles med landsforræderi. Man selger ikke 540 000 arbeidere og funksjonærer til den internasjonale storkapital uten at regnskapet en dag skal bli gjort opp.

Med årets tariffoppgjør i friskt minne, hvor det ene anbefalte forslag etter det andre ble forkastet av medlemmene — til dyp fortvilelse til fagforbundsformennene og Arbeidsgiverforeningen, teller denne samkjøringen med storkapitalen langt, langt mer.

I vedtektene for Norsk Kommuneforbund står der følgende:

§ 2 punkt 4—: «Å arbeide for å sikre friheten, rettssikkerheten og bygge videre ut den demokratiske styreform slik den har utviklet seg i Norge.

5. å arbeide for gjennomføring av økonomisk demokrati ved bl. a.

a) at bedrifter og virksomheter blir overført til samfunns-eie, hvor dette kan bidra til å fremme produksjonen, bedre lønnstagerens kår og den alminnelige velstand i samfunnet,

b) sikre lønnstagerne en tilfredsstillende innflytelse i næringslivet,

c) å søke å avskaffe entreprenør- og mellommannsvesen i kommunalt arbeid i den utstrekning det kan anses teknisk og økonomisk forsvarlig.

6. å arbeide for en samfunnsutvikling som tar sikte på å skape større velstand og en rettferdig fordeling av samfunns-godene.

7. å arbeide for at fagorganisasjonen alltid er fri og uavhengig.»

Dette er formålsparagrafen og noen av dens viktigste punkter.

Den er lik de andre formålsparagrafer for fagforbundene innen LO.

Det er dens bokstav som nå på en skammelig måte er blitt brutt av fagforbundsformennene og LO-formannen. Dens ånd svever ikke lenger på luksusstyrte kontorer for høyt betalte tillits-

Over 2000 på torg- møtet i Fredrikstad

OPPOSISJONEN MOT NORSK MEDLEMSKAP I FELLESMARKEDET STADIG HARDERE

— En stille økonomisk okkupasjon av landet, hevder Karl Evang

Privattelegram til Dagbladet

MOSS i dag.

Interessen omkring Fellesmar-
kedet brer seg i folket, og stadig
større antall mennesker trekkes
med i debatten. Det var veldig in-
teresse for gårdsdagens demonstra-
sjonsmøte i Fredrikstad. Verk-
stedklubben ved F.M.V. — som ar-

rangerte demonstrasjonsmøtet mot
norsk deltakelse i Fellesmarkedet
— var sikkert den som var mest
og gledeligst overrasket over den
svære tilslutningen møtet fikk.

På Torget var det et hav av
folk under møtet, og demonstra-
sjonstoget i byens sentrumsgater
fikk stor tilslutning. Anslagsvis
tre hundre

— Fortsettes 10. side —

«E
på
—
Røy
av o
Hovi
vikb

Folk på
områdene
nen, St
vinveie
av røykma
over en del
Det er Sivil
god del pe
øvelser så
tre hundre
— Fort

Fra oppmarsjen i Fredrikstad — med dagens talere i spissen av toget.

Over 2000 på - - -

— Fortsatt fra 1. side —

deltok nærmere 1000 personer i
toget. Arrangøren tok en stor
sjanse ved å la toget gå mellom
de tre korte appeller og kveldens
hovedtale, men publikum holdt ut,
og stadig flere folk samlet seg på
Torget, slik at det var over 2000
mennesker til stede da helsedirek-
tør Karl E v a n g holdt hovedtalen.

«EN STILLE OKKUPASJON AV LANDET»

Det var noe symbolsk over denne
demonstrasjonen. Tanken gikk til-
bake til 9. april for 22 år siden, og
Karl Evang kom da i sin vektige
tale inn på denne omstendigheten.
Det er nærliggende å sammenlikne
situasjonen i dag med 9. april 1940.
Ved en tilslutning til Fellesmarke-
det får vi riktignok ikke noe Ge-
stapo til landet, og heller ikke
mord og konsentrasjonsleirer. Li-
kevel er det rett å bruke ordet
okkupasjon, idet vi får en stille
økonomisk okkupasjon av vårt
land.

Denne form for okkupasjon vil
føre til at vi såvel politisk som
militært blir bundet. Vi må bevare
det vi har funnet fram til. Og til-
slutningen til Fellesmarkedet betyr
punktum for den norske selvsten-
dighet.

Karl Evang betegnet den store
oppslutningen om møtet som et ty-
delig bevis på at folk nå vil sette
seg inn i denne saken. Vi må til-
bunns i den, og Evang redegjorde
for den stadig skiftende argumen-
tasjonen Fellesmarkedets forkjem-
pere hadde benyttet seg av.

OPPOSISJONEN HAR ØKT

I den korte tid som er gått siden
stortingsvalget, har opposisjonen
mot norsk medlemskap i EEC sta-
dig økt. Her er det ikke snakk
om politiske partier og deres skil-
delinjer. Opposisjonen går på tvers
av disse. Antall av nordmenn som
ikke lenger vet hva de vil, har gått
ned. Folk vil tenke selv, studere
selv og støtte seg til folkevettet.

Nå skal vår søknad om opptak
presses igjennom i stedet for å la
folk få tid på seg til å tenke over
problemet. Folket forlanger imid-
ertid å få vente for å se hvor vi
går.

— Vi vil ikke isolere oss, men
vi vil vurdere situasjonen!

BRED FOLKEREISNING

Karl Evang sa også tydelig fra
at uansett hvordan resultatet av
stortingsbehandlingen etter påske
blir, så vil det bli en bred folke-
reisning i landet. Det vil bli dan-
net en bred organisasjon for å be-
vare den plass Norge har i dag.

Blant innleiderne var tidligere
stortingsmann Oskar Lindeber-
get som syntes at vår regjering
og vårt Storting vil ymyke land
og folk på samme måte som man
har gjort i Danmark.

Det var videre korte appeller ved
jordbruker Hans Granum, små-
bruker Arne Berge og jernarbeid-
er Ragnar Kalheim. Forman-
nen i FMV-klubben — A. Spyde-
vold — oppfordret til slutt de
rammette om å bli med til Oslo
hvor saken skal opp til behandling
på Stortinget.

Appellene og talene ble stadig
avbrutt av kraftig bifall fra de
mange tilhørere.

Arbeiderbladet og Oslopressen
ellers har ikke nevnt møtet med så
nye som en notis i dag.

M/4-62